Dosarul nr. 2-780/25
Număr atribuit prin PIGD 2-2-25133678-21-2-17092025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

Dispozitivul Hotărârii pronunţat public la data de 27 noiembrie 2025
Hotărârea integrală întocmită la 02 ianuarie 2026

Judecătoria Cimişlia
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător Sofia Ghidirim
grefier Ana-Daniela Ghindaru

cu participarea reprezentantului reclamantului S.A ”Eximotor”, avocat Radu Cezar Creţu, împuternicire avocaţională nr.2302915 din 28 august 2025, reprezenta al părţii pârâte Primăria s.Sagaidac r-l Cimişlia, avocat Anatolie Casap, împuternicire avocaţională nr.1715399 din 01 octombrie 2025
a examinat în şedinţă judiciară publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de S.A ”Eximotor” împotriva Primăria s.Sagaidac privind încasarea prejudiciului material, cheltuieli de judecarea cauzei

a c o n s t a t a t:
Argumentele participanţilor la proces:

1. La 17 septembrie 2025, reprezentantul reclamantului ”Eximotor” S.A, avocat Radu Cezar Creţu, a înaintat în instanţa de judecată cerere de chemare în judecată către Primăria s.Sagaidac privind încasarea prejudiciului material suportat şi cheltuieli de judecarea cauzei.
2. Reclamantul solicită instanţei de judecată admiterea integrală a cererii de chemare în judecată şi constatarea faptului că pârâtul a refuzat neîntemeiat recepţionarea bunului livrat în executarea Contractului nr. 23 din 14.10.2024, deşi acesta era disponibil, conform şi în termenul de valabilitate al raportului contractual. În consecinţă, reclamantul cere obligarea pârâtului la repararea integrală a prejudiciului material cauzat prin această conduită ilicită, prejudiciu ce constă în pierderea patrimonială efectiv suferită ca urmare a imposibilităţii valorificării bunului la preţul contractual iniţial. În mod concret, reclamantul solicită încasarea sumei de 301 200 lei, reprezentând diferenţa dintre preţul stabilit în contractul încheiat cu pârâtul şi preţul obţinut ulterior prin vânzarea aceluiaşi bun către un alt beneficiar, diferenţă care constituie o consecinţă directă, necesară şi previzibilă a refuzului nejustificat al pârâtului de a-şi executa obligaţia de recepţionare. Această sumă reflectă un prejudiciu cert, actual şi dovedit, care nu s-ar fi produs dacă pârâtul şi-ar fi îndeplinit obligaţiile contractuale cu bună-credinţă şi diligenţă.

Totodată, reclamantul solicită obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu soluţionarea prezentului litigiu, inclusiv taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de asistenţă juridică, întrucât declanşarea procedurii judiciare a fost determinată exclusiv de refuzul neîntemeiat al pârâtului de a soluţiona litigiul pe cale amiabilă şi de respingerea cererii prealabile formulate de reclamant. Prin aceste cereri, reclamantul nu urmăreşte obţinerea unui avantaj necuvenit, ci repunerea sa, pe cât posibil, în situaţia patrimonială în care s-ar fi aflat dacă obligaţiile contractuale ar fi fost executate corespunzător. În acest sens, solicitările reclamantului sunt conforme principiului reparării integrale a prejudiciului şi regulilor răspunderii civile contractuale, având drept scop restabilirea echilibrului contractual grav afectat de conduita culpabilă a pârâtului. Acţiunea reclamantului este întemeiată pe dispoziţiile art.776 Cod civil, potrivit cărora obligaţiile se nasc din contract, precum şi pe art.774 alin. (1) Cod civil, care consacră dreptul creditorului de a pretinde executarea prestaţiei asumate, iar obligaţia corelativă a debitorului de a o executa întocmai. În conformitate cu art. 858 alin. (1) şi (2) Cod civil, obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit, cerinţe imperative ce incumbau pârâtului în ceea ce priveşte recepţionarea bunului livrat. Potrivit art.882 alin. (1)–(3) Cod civil, creditorul este în întârziere atunci când refuză, fără temei legal, acceptarea prestaţiei scadente oferite de debitor, iar în această situaţie debitorul nu poate fi considerat în întârziere. Conform art. 884 Cod civil, creditorul aflat în întârziere este obligat să repare prejudiciul cauzat debitorului prin refuzul nejustificat de acceptare a prestaţiei. În speţă, pârâtul a refuzat recepţionarea bunului oferit în termenul de valabilitate al contractului, situaţie ce atrage incidenţa directă a acestor norme. Sub aspectul rezoluţiunii contractului, reclamantul îşi întemeiază poziţia pe art. 359 Cod civil, care stabileşte că un act juridic unilateral nu produce efecte juridice atunci când prin acesta se exercită un drept subiectiv care nu există ori pentru exercitarea căruia nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege. Totodată, dispoziţiile art.1112 alin. (2) şi (3) Cod civil sunt inaplicabile prezentei speţe, întrucât contractul nu conţinea o clauză de executare strictă la termen, iar pârâtul nu a demonstrat pierderea interesului faţă de executarea contractului. În lipsa unei neexecutări esenţiale, nu sunt întrunite nici condiţiile prevăzute de art.915–919 Cod civil pentru exercitarea dreptului de rezoluţiune. În ceea ce priveşte repararea prejudiciului, acţiunea este întemeiată pe art.19 alin. (1) şi (2) Cod civil, care consacră dreptul la repararea integrală a prejudiciului patrimonial, incluzând atât dauna reală, cât şi profitul ratat. Potrivit art.901 alin. (1) lit. e) Cod civil, creditorul este îndreptăţit să solicite despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutarea obligaţiei, iar conform art. 934 alin. (1)–(3) Cod civil, despăgubirile trebuie să acopere prejudiciul care constituie consecinţa directă şi necesară a neexecutării. De asemenea, în temeiul art. 936 alin. (1) şi (2) Cod civil, despăgubirile pentru prejudiciul patrimonial trebuie să plaseze creditorul, pe cât posibil, în situaţia în care s-ar fi aflat dacă obligaţia ar fi fost executată

corespunzător, sarcina probei privind întinderea prejudiciului revenind reclamantului. În completare, dispoziţiile art. 2025 alin. (1) şi (6) Cod civil justifică repararea prejudiciului prin echivalent bănesc şi acordarea dobânzii de întârziere. Prin urmare, raportat la dispoziţiile art. 19, art. 359, art. 774–776, art. 858, art. 882–884, art. 901, art. 915–919, art. 934, art. 936, art. 1112 şi art. 2025 Cod civil, în redacţia în vigoare la anul 2025, consideră reclamantul ca fiind întrunite cumulativ condiţiile răspunderii civile contractuale.

3. Reprezentantul părţii reclamante, S.A. „Eximotor", avocat Radu Cezar Creţu, prezent în şedinţa de judecată, a pledat pentru temeinicia şi legalitatea acţiunii civile înaintate, solicitând admiterea acesteia în integralitate, în sensul şi limitele cererii de chemare în judecată, cu obligarea pârâtei la repararea prejudiciului material cauzat, precum şi la achitarea cheltuielilor de judecată.
4. Reprezentantul părţii pârâte, Primăria satului Sagaidac, avocat Anatolie Casap, a depus referinţă scrisă prin care a solicitat respingerea acţiunii civile ca neîntemeiată, invocând lipsa îndeplinirii de către reclamantă a obligaţiei contractuale de livrare a bunului în termenul stabilit de părţi. În acest sens, pârâta a arătat că, potrivit pct. 2.1. din Contractul nr. 23 din 14 octombrie 2024, termenul de livrare era de 45 de zile de la data semnării contractului, termen care ar fi expirat la data de 23 noiembrie 2024, fără ca reclamanta să fi efectuat livrarea efectivă a bunului sau să fi făcut dovada predării acestuia în condiţiile contractuale. Pârâta a susţinut că notificarea reclamantei privind disponibilitatea livrării, formulată prin scrisoarea din 18 decembrie 2024, ar fi fost tardivă şi ulterioară expirării termenului contractual, iar simplele afirmaţii referitoare la pretinse convorbiri telefonice nu sunt susţinute de probe concludente. În acest context, pârâta a invocat dispoziţiile art.1112 alin. (1) lit. a) şi b) Cod civil, potrivit cărora vânzătorul este obligat să predea bunul la data stabilită în contract sau în cursul perioadei determinate prin contract, precum şi prevederile art.1112 alin. (3) Cod civil, conform cărora executarea obligaţiei după expirarea termenului este posibilă doar cu consimţământul cumpărătorului, consimţământ care, în speţă, nu a fost acordat. De asemenea, pârâta a arătat că rezoluţiunea contractului a fost declarată în mod legal, în temeiul clauzei contractuale prevăzute la pct. 8.2 lit. b), care permite rezoluţiunea unilaterală a contractului în cazul nerespectării termenului de livrare, susţinând că această clauză este concordantă cu normele Codului civil privind executarea obligaţiilor şi sancţionarea neexecutării. Totodată, pârâta a făcut trimitere la dispoziţiile art.1115 alin. (1) şi (2) Cod civil, arătând că obligaţia de predare a bunului se consideră executată doar în momentul predării efective sau al punerii bunului la dispoziţia cumpărătorului în condiţiile stabilite de contract, aspecte care, în opinia pârâtei, nu au fost realizate de reclamantă. În continuare, pârâta a invocat prevederile art.858 alin. (2) Cod civil, potrivit cărora obligaţiile trebuie executate cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit, susţinând că reclamanta nu a manifestat diligenţa necesară pentru executarea corespunzătoare a obligaţiei asumate. În aceste condiţii, pârâta a apreciat că nu poate fi reţinută o

întârziere în acceptarea prestaţiei în sensul art.882 Cod civil, iar lipsa recepţionării bunului este consecinţa exclusivă a neexecutării obligaţiilor de către reclamantă. În final, pârâta a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată, apreciind că prejudiciul invocat de reclamantă nu se află în legătură de cauzalitate cu conduita sa, şi a cerut, în temeiul normelor procedurale, încasarea cheltuielilor de asistenţă juridică suportate în cadrul procesului civil.

Aprecierea instanţei :

5. Audiind explicaţiile părţii reclamante, analizând în corespundere cu prevederile art.130 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, cumulul probelor prezentate, sub aspectul admiterii sau respingerii acţiunii înaintate, în raport cu specificul pricinii, instanţa de judecată concluzionează că, acţiunea reclamantului întemeiată şi o va admite integral reieşind din următoarele considerente.
6. Instanţa reţine că, la data de 14 octombrie 2024, între S.A. „Eximotor”, în calitate de furnizor, şi Primăria satului Sagaidac, r-l Cimişlia, în calitate de cumpărător, a fost încheiat Contractul nr. 23, având ca obiect livrarea unui camion destinat evacuării deşeurilor, la preţul de 1 380 000 lei. Contractul a fost încheiat în urma procedurii de achiziţie publică şi a produs efecte juridice potrivit dreptului comun al obligaţiilor. Din materialele dosarului rezultă că reclamantul a importat bunul contractual pe teritoriul Republicii Moldova şi, în termenul de valabilitate al contractului, a informat pârâta despre disponibilitatea acestuia, solicitând organizarea recepţionării. Pârâta nu a indicat adresa exactă de livrare, nu a desemnat o persoană responsabilă pentru recepţionare şi nu a întreprins măsuri efective pentru acceptarea bunului, refuzând ulterior recepţionarea şi declarând unilateral rezoluţiunea contractului. Ulterior, reclamantul, având certitudinea imposibilităţii executării contractului din cauza conduitei pârâtei, a valorificat bunul în alte condiţii comerciale, la un preţ inferior celui contractual.
7. Instanţa constată că raportul juridic dedus judecăţii este unul de răspundere civilă contractuală, guvernat de normele Codului civil. Potrivit art. 776 Cod civil, obligaţiile se nasc din contract, iar conform art. 774 alin. (1) Cod civil, creditorul este în drept să pretindă executarea prestaţiei, iar debitorul este ţinut să o execute întocmai. Obligaţiei reclamantului de a livra bunul îi corespunde obligaţia pârâtei de a recepţiona bunul şi de a coopera în vederea executării contractului.
8. În conformitate cu art.858 alin.(1) şi (2) Cod civil, obligaţiile trebuie executate în mod corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit. Instanţa subliniază că executarea obligaţiei de livrare presupune, în mod necesar, cooperarea cumpărătorului, aceasta constituind o obligaţie juridică implicită a raportului contractual. Din probele administrate rezultă că pârâta nu a manifestat diligenţa necesară pentru recepţionarea bunului, deşi a fost informată despre disponibilitatea acestuia. Potrivit art.882 alin. (1)–(3) Cod civil, creditorul este în întârziere atunci când refuză, fără temei legal, acceptarea prestaţiei oferite de debitor, iar în această situaţie debitorul nu poate fi considerat în întârziere.

Conform art.884 Cod civil, creditorul aflat în întârziere este obligat să repare prejudiciul cauzat debitorului. Instanţa constată că refuzul pârâtei de a recepţiona bunul disponibil în termenul de valabilitate al contractului constituie o formă de întârziere a creditorului, care exclude culpa reclamantului şi atrage răspunderea civilă contractuală a pârâtei.

9. Instanţa reţine că simpla stabilire a unui termen de livrare nu echivalează, prin ea însăşi, cu instituirea unei clauze de executare strictă la termen în sensul art. 1112 alin. (2) Cod civil. Pentru ca un termen să fie calificat drept esenţial, din contract trebuie să rezulte în mod clar că, la încălcarea acestuia, creditorul pierde interesul faţă de executarea contractului. Din conţinutul Contractului nr. 23 din 14 octombrie 2024 nu rezultă existenţa unei asemenea clauze şi nici voinţa părţilor de a exclude executarea ulterioară. În lipsa caracterului esenţial al termenului, dispoziţiile art. 1112 alin. (3) Cod civil nu sunt aplicabile, iar refuzul pârâtei de a accepta executarea nu poate fi justificat prin invocarea acestui text legal.
10. Rezoluţiunea contractului poate interveni doar în condiţiile existenţei unei neexecutări esenţiale, potrivit art.915–919 Cod civil. Instanţa constată că în speţă nu a fost dovedită o neexecutare esenţială imputabilă reclamantului. În consecinţă, declaraţia unilaterală de rezoluţiune formulată de pârâtă reprezintă exercitarea unui drept subiectiv în lipsa temeiurilor legale, iar potrivit art.359 Cod civil, un asemenea act juridic unilateral nu este apt să producă efecte juridice.
11. Potrivit art.19 alin.(1) şi (2) Cod civil, persoana lezată are dreptul la repararea integrală a prejudiciului patrimonial. Conform art.934 alin.(1)–(3) Cod civil, despăgubirile trebuie să acopere prejudiciul care constituie consecinţa directă şi necesară a neexecutării obligaţiei. Instanţa reţine că diferenţa de preţ în cuantum de 301 200 lei reprezintă o pierdere patrimonială efectivă, certă şi dovedită, aflată în legătură de cauzalitate directă cu refuzul nejustificat al pârâtei de a recepţiona bunul. În temeiul art.936 alin.(1) şi (2) Cod civil, despăgubirile acordate au ca scop repunerea reclamantului, pe cât posibil, în situaţia patrimonială în care s-ar fi aflat dacă obligaţiile contractuale ar fi fost executate corespunzător.
12. Întrucât acţiunea este admisă integral, instanţa, în conformitate cu normele de procedură civilă, dispune încasarea cheltuielilor de judecată dovedite, acestea fiind consecinţa directă a conduitei pârâtei.
13. În conformitate cu prevederile art.238-241 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată

h o t ă r ă ş t e:

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de S.A ”Eximotor” împotriva Primăria s.Sagaidac privind încasarea prejudiciului material, cheltuieli de judecarea cauzei.

Se încasează de la Primăria s.Sagaidac r-l Cimişlia /IDNO 1007601005660, domiciliat R-L Cimişlia s.Sagaidac/, în beneficiul S.A ”Eximotor” /IDNO 1002600034712, adresa juridică mun.Chişinău str.Albişoara 38 A/ suma 301 200,00 /trei sute unu mii două sute lei 00 bani/ MDL cu titlu de prejudiciu material suportat, suma de

9 585,97 /nouă mii cinci sute optzeci şi cinci lei 97 bani/ drept compensarea taxei de stat, suma de 200,00 /două sute lei 00 bani/ MDL drept compensare taxei de timbru, suma de 1000,00 /una mie lei 00 bani/ MDL drept compensarea cheltuielilor de asistenţă juridică.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Sud în termen de 30 de zile din momentul pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Cimişlia.

Preşedintele şedinţei
judecătorul Sofia GHIDIRIM